

Acțiunea civilă înaintată de reprezentantul succesorului părții vătămate, a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului prejudiciului să se pronunțe instanța civilă.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 17 noiembrie 2012, în jurul orei 19¹⁰, Tanașciuc Andrei, conducînd automobilul de model „Mercedes 208”, număr de înmatriculare C LS 634, se deplasa pe str. Durlești, loc. Dumbrava, mun. Chișinău, din direcția s. Trușeni spre șos. Balcani.

Ajungînd în regiunea blocului nr. 7 din strada vizată, avînd posibilitate reală de a observa pietonul care se deplasa în aceeași direcție pe marginea carosabilului, nu a manifestat atenție sporită la circulație, prin ce a încălcat exigențele pct. 3 al Regulamentului circulației rutiere, că participanții la trafic sînt obligați să respecte regulile de circulație, semnificația mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele și indicațiile agentului de circulație, și prin acțiunile lor să nu cauzeze prejudicii altor participanți la trafic, să nu-i expună pericolului, precum și să nu creeze neîntemeiat obstacole circulației care ar depăși pe acele care sînt provocate de circumstanțe iminente, cerințele pct. 4 din Regulament, că orice participant la trafic este în drept să conteze pe faptul că și ceilalți participanți la trafic execută cerințele acestuia, exigențele pct. 34 subpct. 2), că în caz de orbire, conducătorul de vehicul trebuie să pună în funcțiune avertizorul de avarie și, neschimbînd banda de circulație, să reducă viteza și să oprească, cerințele pct. 45 din Regulament, că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținînd permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile Încărcăturii, situația rutieră; în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și cerințele art. 22 alin. (4) lin Legea nr. 131-XVI din 07.06.2007 privind siguranța traficului rutier, potrivit cărui participanții la trafic sunt obligați să manifeste un comportament care să asigure fluenta și siguranța traficului, să nu periclitizeze siguranța unor alți participanți la trafic. Drept rezultat al încălcărilor comise, Tanașciuc A. a tamponat din spate pietonul Boțoc Serghei, născut în anul 1987, care se deplasa la pas pe partea dreaptă a aceluiași carosabil, nemijlocit pe lîngă acostament, în aceeași direcție de deplasare relativ deplasării unității de transport, cauzîndu-i victimei, conform raportului de expertiză medico-legală nr.154/2271 din 25.12.2012, vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, în urma cărora ultimul a decedat.

Tot el, continuîndu-și acțiunile criminale, la 17 noiembrie 2012, în jurul orei 19¹⁰, conducînd automobilul de model „Mercedes 208”, număr de înmatriculare C LS 634, deplasîndu-se pe str. Durlești, loc. Dumbrava, mun. Chișinău, din direcția s. Trușeni spre șos. Balcani și, încălcînd prevederile pct. 3, 4, 34 subpct. 2) și 45 ale Regulamentului circulației rutiere, a tamponat pietonul Boțoc Serghei, care în rezultatul leziunilor corporale primite a decedat la fața locului, astfel, provocînd urmările indicate la art. 264 alin. (3) Cod penal, iar ulterior, avînd scopul eschivării de răspundere penală pentru fapta comisă, încălcînd cerințele pct. 12 al

Regulamentului, potrivit căruia conducătorul de vehicul implicat într-un accident în traficul rutier este obligat: să oprească imediat vehiculul semnalizându-l în conformitate cu punctul 37 subpct. 1) lit. a) sau subpct. 2) din prezentul Regulament; să nu schimbe poziția vehiculului și a obiectelor de pe carosabil provenite ca urmare a accidentului în traficul rutier, cu excepția cazurilor prevăzute în subpct. 1) lit. c) și d) din prezentul punct; să acorde primul ajutor, să cheme ambulanța în cazul în care în accident au fost cauzate traumatisme persoanelor, iar dacă aceasta nu este posibil sau în cazurile de urgență - să asigure transportarea persoanei traumatizate la cea mai apropiată unitate medicală cu un vehicul de ocazie ori cu propriul vehicul, să declare la unitatea medicală identitatea sa, prezentînd permisul de conducere sau alt act, precum și certificatul de înmatriculare a vehiculului, ulterior să revină la locul accidentului; să elibereze carosabilul deplasînd vehiculul pe acostament ori cit mai aproape de bordura trotuarului, atunci cînd în urma accidentului nu sînt persoane decedate și/sau traumatizate, iar prezența pe carosabil a vehiculului implicat în accident face dificil sau blochează traficul rutier; să marcheze locul inițial al vehiculului, obiectelor ce țin de accident și a persoanei traumatizate, dacă se impune schimbarea poziției acestora pentru acordarea primului ajutor, transportarea persoanei traumatizate cu propriul vehicul la unitatea medicală sau centru eliberarea carosabilului; să asigure, pe cît posibil, păstrarea urmelor, precum și ocolirea locului accidentului; să anunțe despre accident poliția și să rămîna pe loc pînă la sosirea lucrătorilor de poliție; să nu consume băuturi alcoolice sau droguri, precum și să nu administreze medicamente preparate în baza acestora pînă nu va fi supus testării alcoolscopice, sau, după caz, examinării medicale și recoltării probelor biologice, a părăsit locul accidentului rutier nominalizat.

Tot el, continuîndu-și acțiunile criminale, la 17 noiembrie 2012, în jurul orei 19¹⁰, de comun acord și împreună cu Cucu Nicolae, acționînd cu intenție directă, prin participație, în calitate de coautor, aflîndu-se în regiunea blocului nr. 7, str. Durlești, loc. Dumbrava, mun. Chișinău, avînd scopul eschivării de la răspundere penală pentru fapta comisă, precum și scopul lăsării fără ajutor a unei persoane care se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza leziunilor corporale primite și neputinței, situație periculoasă în care el însuși a pus-o, după ce, conducînd automobilul de model „Mercedes 208” număr de înmatriculare C LS 634, a comis tamponarea pietonului Boțoc Serghei, cauzîndu-i leziuni corporale grave, cunoscînd cu bună-știință despre primejdie și avînd posibilitate reală de a-i acorda ajutor acestuia, a părăsit locul accidentului rutier nominalizat, lăsînd partea vătămată în primejdie, care în rezultatul leziunilor corporale primite a decedat.

La fel, s-a constatat, că la 17 noiembrie 2012, în jurul orei 19¹⁰, Cucu N., de comun acord și împreună cu Tanașciuc A., acționînd cu intenție directă, prin participație, în calitate de coautor, aflîndu-se în regiunea blocului nr. 7, str. Durlești, loc. Dumbrava, mun. Chișinău, avînd scopul de a facilita eschivarea de la răspundere a lui Tanașciuc A. pentru fapta săvîrșită, precum și scopul lăsării fără ajutor a unei persoane care se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită

de posibilitatea de a se salva din cauza leziunilor corporale primite și neputinței, în condițiile în care cel vinovat știa despre primejdie și a avut posibilitatea de a acorda ajutor părții vătămate, după ce șoferul Tanașciuc A., conducând automobilul de model „Mercedes 208”, numărul de înmatriculare C LS 634, a comis tamponarea pietonului Boțoc Serghei, cauzându-i leziuni corporale grave, cunoscând cu bună-știință despre primejdie și avînd posibilitate reală de a-i acorda ajutor părții vătămate, a părăsit locul accidentului rutier nominalizat, lăsînd partea vătămată în primejdie, care în rezultatul leziunilor corporale primite a decedat.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, inculpatul a recunoscut vina doar în săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) și 266 Cod penal. Nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal și a declarat că victima a apărut brusc, la o distanță de 10-12 metri. A frînat brusc și a luat volanul spre stînga, însă nu a reușit să evite tamponarea părții vătămate, care a fost proiectat în afara carosabilului spre dreapta. Imediat a oprit automobilul și la rugat pe Cucu N. să coboare, și să vadă ce s-a întîmplat cu pietonul accidentat. Cucu N. s-a întors și i-a comunicat că totul este normal, că persoana accidentată este bine și încerca să vorbească. Ei au părăsit locul accidentului. Apoi s-au întors să vadă starea persoanei accidentate, însă nu au reușit să identifice locul exact al tamponării.

Inculpatul Cucu N. a relatat că se deplasa în calitate de pasager în automobilul condus de Tanașciuc A. După tamponarea pietonului, el a coborît să vadă ce s-a întîmplat. Victima era culcată pe spate și încerca să vorbească. S-a întors și i-a comunicat lui Tanașciuc A. că pietonul este bine, după care au hotărît să plece de la fața locului, apoi s-au întors. A găsit pietonul pe acostament. Acesta a încercat să vorbească, să se miște. În acest timp, Tanașciuc A. a plecat cu mașina. Fiind în stare de șoc și neștiind la acel moment ce să facă, a urcat într-un microbuz de rută și a plecat acasă.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 154/2271 din 25.12.2012, moartea lui Boțoc Serghei a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale deschise, care s-a soldat cu fractura oaselor bolții și bazei craniului, complicată cu hemoragii intracerebrale și subarahnoidale. La examinarea cadavrului nominalizat au fost depistate: traumă cranio-cerebrală deschisă: fractura oaselor bolții și bazei craniului; revărsate sanguine subarahnoidale și intracerebrale, lobii frontali, cerebel; hemoragii în țesuturile moi a craniului; excoriații în regiuneabărbiei și cotului stîng - leziuni ce au apărut la acțiunea unui corp contondent dar sau la lovire de un asemenea corp, posibil în timp și în circumstanțele indicate (accidentul rutier din 17.11.2012), leziuni calificate ca periculoase pentru viață, în asociere calificîndu-se vătămări corporale grave care se află în legătură cauzală directă cu survenirea morții.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat din imprudență

decesul unei persoane, în baza art. 266 Cod penal, ca părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) Cod penal și în baza art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca lăsarea, cu bună-știință, fără ajutor a unei persoane care se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza neputinței, în condiția în care cel vinovat însuși a pus-o într-o situație periculoasă pentru viață și a avut posibilitatea de a acorda ajutor părții vătămate, faptă care a provocat din imprudență decesul victimei.

Instanța a respins argumentul apărării că, prin părăsirea locului accidentului rutier s-a produs și lăsarea în primejdie a victimei, deoarece conducătorul mijlocului de transport, care după săvârșirea accidentului rutier a părăsit persoana accidentată într-o stare periculoasă pentru viață, urmează să poarte răspundere inclusiv pentru infracțiunea specificată la art. 163 Cod penal, or, art. 266 Cod penal nu este o normă specială în raport cu art. 163 Cod penal.

Victima infracțiunii a fost lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza neputinței. Din materialele cauzei, inclusiv raportul de expertiză, precum și declarațiile inculpaților, s-a constatat că, după tamponare, partea vătămată a fost aruncată pe acostament, ulterior nu s-a mai mișcat, fiind clar că nu s-ar fi putut îngriji de sine stătător, în circumstanțele create de persoana vinovată de comiterea accidentului.

În sensul dispozițiilor art.163 Cod penal, a lăsa fără ajutor înseamnă a lipsi victima de sprijin, de suport, de asistență, de îngrijire. Lăsarea fără ajutor în cauză s-a manifestat prin eschivarea făptuitorului pentru totdeauna de la obligațiile sale. Important în aceste condiții este că timpul cât a durat lăsarea fără ajutor a existat un pericol real pentru viața victimei și aceasta a fost lipsită de posibilitatea de a se salva.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunilor săvârșite, că inculpatul a comis o infracțiune gravă din imprudență și două infracțiuni mai puțin grave, că anterior nu a fost judecat, este caracterizat pozitiv, că circumstanțe agravante n-au fost stabilite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia, concluzionând că corectarea și resocializarea lui este posibilă prin aplicarea față de el a pedepsei sub formă de închisoare, în limita sancțiunii legii penale.

3. Reprezentantul succesorului părții vătămate, Boțoc Elena, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat în mod solidar de la inculpați în beneficiul ei prejudiciul moral de 1.000.000 lei.

Apelanta a indicat că instanța de fond a stabilit legătura cauzală între acțiunile inculpaților și decesul victimei, deci soluția privind admiterea doar în principiu a acțiunii civile este una neîntemeiată.

3.1. A declarat apel și avocatul Anatolie Barbacar, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul

să fie achitat pe art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece în acțiunile ultimului lipsește componenta de infracțiune și aplicarea față de inculpat a unei pedepse nonprivative de libertate.

Apelantul a invocat că acțiunile lui Tanașciuc A. incorect au fost calificate în baza art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece însăși părăsirea locului accidentului rutier presupune și lăsarea în primejdie a părții vătămate. El a fost încredințat de către Cucu N. că pietonul Boțoc Serghei nu este în stare gravă.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a luat în considerație că inculpatul este caracterizat pozitiv, anterior nu a fost supus răspunderii penale și contravenționale, s-a căit sincer de cele întâmplate, pentru prima oară a comis o infracțiune din imprudență și una intenționată, care este ușoară, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, benevol a recuperat prejudiciul material cauzat părții vătămate, este căsătorit și întreține un copil minor, care este grav bolnav și necesită în permanență tratament medical. În perioada aflării în arest la domiciliu el nu a încălcat restricțiile impuse de instanța de judecată, în acest mod dovedind că a conștientizat gravitatea acțiunilor sale ilegale și deja a făcut concluziile despre gravitatea acțiunilor comise. La momentul reținerii el era angajat în câmpul muncii, fiind unicul întreținător în familie.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2015, apelul avocatului Anatolie Barbacar a fost respins ca nefondat.

Apelul reprezentantului succesorului părții vătămate a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

De la Tanașciuc A. s-a încasat în beneficiul lui Boțoc E. prejudiciul moral de 100.000 lei și de la Cucu N. - 50.000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond a apreciat corect probele administrate și just a încadrat juridic acțiunile inculpatului.

Motivele invocate privind nevinovăția inculpatului pe art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească în instanța de fond, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

Astfel, conducătorul mijlocului de transport, care după săvârșirea accidentului rutier a părăsit persoana accidentată în stare de pericol pentru viață, urmează să poarte răspundere inclusiv pentru infracțiunea specificată la art. 163 Cod penal, or, art. 266 Cod penal nu este o normă specială în raport cu art. 163 Cod penal.

Victima infracțiunii se afla într-o stare periculoasă pentru viață, fiind tamponată de automobilul condus de către inculpat, fiind lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza neputinței, or, din materialele cauzei, inclusiv din raportul de expertiză și declarațiile însăși ale inculpaților, s-a constatat că după tamponare, partea vătămată a fost aruncată pe acostament, iar ulterior nu s-a mai mișcat, astfel

fiind clar că nu s-ar fi putea îngriji de sine stătător în circumstanțele create de persoana vinovată de comiterea accidentului. Însăși inculpatul a declarat că imediat după tamponare, împreună cu Cucu N. au hotărât să părăsească locul accidentului, lăsînd victima fără a-i acorda ajutor.

În sensul dispozițiilor art. 163 Cod penal, a lăsa fără ajutor înseamnă a lipsi victima de sprijin, de suport, de asistență, de îngrijire. Lăsarea fără ajutor în cauză s-a manifestat prin eschivarea făptuitorului pentru totdeauna de la obligațiile sale. Important în aceste condiții este că timpul cît a durat lăsarea fără ajutor a existat un pericol real pentru viața victimei și aceasta a fost lipsită de posibilitatea de a se salva.

Cu privire la prima calitate, subiectul trebuie să aibă posibilitatea reală de a acorda ajutor victimei, chiar cu o anumită doză de risc pentru sine sau pentru terțe persoane. Totodată, persoana care are posibilitatea reală de a acorda ajutor victimei, poate să aibă sau nu obligația de a-i purta de grijă (în virtutea legii sau a unor reguli speciale), în caz Regulamentul circulației rutiere.

Cerințele invocate în apelul avocatului privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, urmează a fi respinse, deoarece aceasta este un drept al instanței, dar nu o obligație. Mai mult, inculpatul a comis un concurs de infracțiuni dintre care una gravă, din imprudență, și două infracțiuni mai puțin grave.

Argumentele invocate în apel nu și-au găsit confirmare fiind combătute prin probele administrate.

Pedeapsa numită este una legală, în limitele legii și corespunde personalității inculpatului. La aplicarea pedepsei instanța de fond a ținut cont de multiple date privind personalitatea lui, de circumstanțele care atenuează pedeapsa, fiindu-i stabilită o pedeapsă legală, care va duce la corectarea și reeducarea inculpatului.

Totodată, este întemeiat apelul înaintat de reprezentantul succesului părții vătămate, Boțoc Elena, și urmează a fi admis, cu încasarea de la Tanașciuc A. a prejudiciul moral de 100.000 lei, și de la inculpatul Cucu N. a prejudiciul moral de 50.000 lei, în favoarea ultimei, luînd în considerare caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice suportate de ea.

5. Avocatul Anatolie Barbacar a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărîrilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Tanașciuc A. să fie achitat pe art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece în acțiunile ultimului lipsește componenta de infracțiune și aplicarea față de inculpat a unei pedepse nonprivative de libertate.

Recurentul a invocat că:

a) instanțele nu au luat în considerație că inclusiv acțiunile pietonului au dus la tamponarea acestuia, el a ignorat prevederile art. 113 p. 1), 4), 5) al Regulamentului Circulației Rutiere. Tamponarea pietonului a avut loc pe partea dreaptă a drumului, acesta se deplasa pe timp de noapte în condiții de vizibilitate redusă și nu purta îmbrăcăminte cu elemente fluorescent-reflectorizante;

b) acțiunile inculpatului greșit au fost calificate și în baza art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece însăși părăsirea locului accidentului rutier presupune și lăsarea în primejdie a părții vătămate. El a fost încredințat de către Cucu N. că

pietonul nu este în stare gravă. În situația nominalizată în acțiunile lui Tanașciuc A. lipsește intenția de a comite infracțiunea incriminată lui, prevăzută de art. 163 Cod penal.

Nu este necesară calificarea suplimentară conform art. 163 Cod penal, dacă victimei omorului intenționat sau a altei infracțiuni ce implică violența nu i se acordă ajutor de către subiectul acelei infracțiuni, atunci când ea se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită de posibilitatea de a se salva. Infracțiunea de lăsare în primejdie este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul în care victima a fost lăsată fără ajutor. Latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 163 Cod penal se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă.

Motivele infracțiunii în cauză pot fi diverse: egoismul; lașitatea; indiferența etc. Utilizată în art. 163 Cod penal, formula „cu bună-știință” indică asupra faptului că subiectul are certitudinea că persoana, pe care o lasă fără ajutor, se află într-o stare periculoasă pentru viață și că aceasta e lipsită de posibilitatea de a se salva. Atunci când făptuitorul pune victima într-o situație periculoasă pentru viață, el își dă seama de aceasta. Mai mult, făptuitorul dorește ca victima să se afle într-o asemenea situație. Însă când făptuitorul manifestă imprudență față de apariția și evoluarea stării de pericol pentru viața victimei - în rezultat ea fiind lăsată fără ajutor și decedând - răspunderea penală se va aplica, după caz, potrivit art. 149, 183, 264 sau altor articole din Codul penal.

În acțiunile inculpatului Tanașciuc A. lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 163 Cod penal.

La stabilirea pedepsei, instanțele nu au luat în considerație că inculpatul este caracterizat pozitiv, anterior nu a fost supus răspunderii penale și contravenționale, s-a căit sincer de cele întâmplate, pentru prima oară a comis o infracțiune din imprudență și una intenționată, care este ușoară, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, benevol a recuperat prejudiciul material cauzat părții vătămate, este căsătorit și întreține un copil minor, care este grav bolnav și necesită în permanență tratament medical. În perioada aflării în arest la domiciliu nu a încălcat restricțiile impuse de instanța de judecată, în acest mod dovedind că a conștientizat gravitatea acțiunilor sale ilegale, deja a făcut concluziile despre gravitatea acțiunilor comise. La momentul reținerii era angajat în câmpul muncii, este unicul întreținător în familie.

La determinarea și încasarea cuantumului prejudiciului moral cauzat, instanța urma să n-a luat în considerație că însăși condamnarea inculpatului constituie în sine o satisfacție morală pentru partea vătămată.

Inculpatul nu a negat faptul cauzării daunelor morale succesorului victimei și a declarat că se va conforma hotărârii instanței de judecată, va achita despăgubirea morală exprimată în echivalent bănesc stabilită de către instanța de judecată;

c) prin decizia instanței de apel, termenul ispășirii pedepsei cu închisoarea lui Tanașciuc A. a fost calculat din 27.01.2014 cu includerea termenului aflat în arest la domiciliu din 26.11.2012 până la 27.01.2014. Astfel, eronat a fost calculat

termenul ispășirii pedepsei de către Tanașciuc A., acestuia nefiindu-i inclusă perioada aflării în stare de arest din 27.01.2014 pînă la 27.01.2015.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală - nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialelor dosarului și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, inclusiv pe temeiul că instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanțelor că instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde, fiind totalmente omisă argumentarea ilegalității hotărîrilor contestate în acest sens, cu specificarea unor concrete erori de drept în aspectul dat (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că motivele specificate în recursul ordinar și reproduse la pct. 5 lit. a) din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3-5 din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar în aspectul vizat nu are niciun suport legal.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 8), 10) și 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumente din recursul dat, specificate la pct. 5 lit. b) din decizie, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, încadrarea juridică a acțiunilor lui și pedeapsa aplicată acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpaților, raportul de expertiză medico-legală nr. 154/2271 din 25.12.2012, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Este de menționat că art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal prevede răspundere penală pentru infracțiuni contra vieții și sănătății persoanei, adică lăsarea, cu bunăștiință, fără ajutor a unei persoane care se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza neputinței, dacă cel vinovat însuși a pus-o într-o situație periculoasă pentru viață și a avut posibilitatea de a acorda ajutor părții vătămate, faptă care a provocat din imprudență decesul victimei.

Totodată, art. 266 Cod penal prevede răspundere penală pentru infracțiuni în domeniul transporturilor, adică părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) și (5).

Prin urmare, aceste infracțiuni au obiecte juridice și semene ale componenței infracțiunii absolut diferite și instanțele întemeiat au calificat separat acțiunile inculpatului în baza articolelor nominalizate, în strictă corespundere cu prevederile art. 113 alin. (1), 114 Cod penal, conform cărora se consideră calificarea a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală, calificarea infracțiunilor în cazul unui concurs de infracțiuni se efectuează cu invocarea tuturor articolelor sau alineatelor unui singur articol din legea penală care prevăd faptele prejudiciabile săvârșite.

La stabilirea pedepsei instanțele de fond și de apel just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatei în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2, 4 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, motivele menționate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2, 4, 5 din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În același timp, chestiunile invocate de recurent și reproduse la pct. 5. lit. c) din decizie, nu constituie temeiuri de drept pentru un recurs ordinar, din categoria celor conținute în art. 427 Cod de procedură penală și urmează a fi soluționate în altă procedura, cea prevăzută la art. 249, 469 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii, că faptelor săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Anatolie Barbacar, în numele inculpatului Tanașciuc Andrei Simion, împotriva deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2015, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 iunie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun